

ΤΑΞΙΣ ΓΙΝΟΜΕΝΗ ΕΠΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Οί Ιερεῖς καὶ Διάκονοι, παρὰ τοῦ πρώτου τῶν Ἀρχιερέων εὐλογίαν λαβόντες, εἰσέρχονται ἐν τῷ Βήματι καὶ ἐνδύονται τὰς ἱερατικὰς αὐτῶν στολάς. Ἐνὸς δὲ τῶν Ἱερέων Προσκομιδὴν ποιούμενου, ἐξέρχονται οἱ Διάκονοι μετὰ τοῦ τρικηρίου, ποιῶντες μετάνοιαν τῷ πρώτῳ τῆ τάξει Ἀρχιερεῖ. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς κατερχόμενος τοῦ θρόνου, ἴσταται ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων Πυλῶν, λαμβάνων καιρὸν ὡς σύνηθες. Ἐρχομένου δὲ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ, καὶ ἐν τῷ ἐτοιμασθέντι τόπῳ καθεζομένου, ἔρχονται οἱ δύο συλλειτουργοὶ Ἀρχιερεῖς, ποιῶντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ σχῆμα μετανοίας καὶ οὗτος εἰσέρχονται ἐν τῷ Βήματι καὶ ἐνδύονται τὰ Ἀρχιερατικὰ αὐτῶν ἄμφια. Ἔρχεται δὲ καὶ ὁ Ὑποψήφιος, λαμβάνων παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως εὐλογίαν καὶ εἰσερχόμενος ἐν τῷ Βήματι, ἐνδύεται καὶ αὐτὸς Ἐπιτραχήλιον καὶ Φελόνιον. Τότε ὁ Ἀρχιερεὺς ἀνιστάμενος, ἐνδύεται ἅπασαν τὴν Ἀρχιερατικὴν στολήν. Εἴθ' οὕτω προσκαλοῦνται οἱ Διάκονοι τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, ἐξελεῖν τοῦ Βήματος, τρεῖς ἐκφωνοῦντες ἀμοιβαδὸν τό

Ὁ Διάκονος: Ἀρχιερεῖς, ἐξέλθετε.

Οὗτοι δὲ ἐξερχόμενοι, ἴστανται κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, πλησίον τοῦ α' Ἀρχιερέως. Τοῦ δὲ Ἐψηφισμένου ἐν τῷ Βήματι ὄντος, καὶ τοῦ Ἄετοῦ προετοιμασθέντος, καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων Πυλῶν τεθέντος, εἰσέρχονται δύο Διάκονοι διὰ τῆς μέσης Πύλης, ποιῶντες μετάνοιαν, καὶ ἐξάγοντες τὸν Ὑποψήφιον, τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦντα, αὐτὸν μὲν ἰστώσιν ἐπάνω τοῦ Ἄετοῦ, τῶν δὲ Διακόνων τὸ, Πρόσχωμεν ἐκφωνούντων, ὁ Ὑποψήφιος ἀνοίγων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, λέγει, ἀπὸ χειρογράφου, μεγάλη τῆ φωνῇ.

Ὁ Ἐψηφισμένος Επίσκοπος: Ὁ (δεῖνα) ἐλέω Θεοῦ, ἐψηφισμένος τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως (τῆς δεῖνος) οἰκεία χειρὶ προέταξα.

Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν διήμας τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατέλθοντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σακρωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ

Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα, Καὶ ἀναστάντα τῇ Τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφὰς, Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τῷ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν. Εἰς μίαν Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, Ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν, Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Πρὸς δὲ τούτοις στέργω καὶ ἀποδέχομαι τὰς ἀγίας ἑπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, καὶ τῶν Τοπικῶν, ἃς ἐκεῖναι ἀποδεξάμεναι ἐκύρωσαν, ἐπὶ φυλακῇ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων ἀθροισθεῖσαι. Ὁμολογῶ πάντας τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς ὑποφωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὀδηγουμένων, ἐκτεθέντας ὅρους τῆς ὀρθῆς Πίστεως, καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, οὓς οἱ Μακάριοι ἐκεῖνοι, πρὸς τὴν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διακόσμησιν καὶ τὴν διάνοιαν τῆς Εὐαγγελικῆς θείας διδασκαλίας συντάξαντες, παρέδωκαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐνστερνίζομαι, καὶ κατ' αὐτούς, ἰθύνειν ἐπιμελήσομαι τὴν Θεῖα βουλήματι κληρωθεῖσάν μοι διακονίαν καὶ κατ' αὐτούς διατελέσω διδάσκων πάντα τὸν τῆ πνευματικῇ μοι ποιμαντορίᾳ πεπιστευμένον Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν περιούσιον Λαὸν τοῦ Κυρίου.

Προϋργαίτατα δὲ μοι ὁμολογεῖται, ἵνα τηρῶ τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, πάντα μὲν, ὅσα ἢ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων πρεσβεύουσα δογματίζει, ταῦτα πρεσβεύων καγὼ καὶ πιστεύων, μηδὲν προστιθεῖς, μηδὲν ἀφαιρῶν, μηδὲν μεταβάλλων, μήτε τῶν δογμάτων, μήτε τῶν Παραδόσεων, ἀλλὰ τούτοις ἐμμένων καὶ ταῦτα μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀγαθῆς συνειδήσεως διδάσκων καὶ κηρύττων, πάντα δὲ ὅσα Ἐκείνη κατακρίνουσα ὡς ἑτεροδιδασκαλίας ἀποδοκιμάζει, ταῦτα καγὼ ἀποδοκιμάζων καὶ ἀποδιοπομπούμενος διὰ παντός.

Πείσομαι δ' ἔσαεὶ προθύμως ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς καὶ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὡς Ἀνωτάτῃ Ἀρχῇ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικής, σεβόμενος καὶ τηρῶν τὰς δωρηθείσας Αὐτῇ προνομίας, πρὸς καταρτισμὸν τε καὶ στηριγμὸν τῆς παρ' ἡμῖν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπιμελήσομαι ὅση μοι δύναμις περιέσθι ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Μιᾶς Ὑπερουσίας καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ ἐνὸς καὶ Μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν.

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, ἐν τρισὶ Προσώποις μεριζόμενον, Πατέρα φημί, καὶ Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα μεριζόμενον λέγω, κατὰ τὸν τῆς ιδιότητος λόγον ἀμέριστον δέ, κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ ὅλη Τριάς ἢ αὐτή, καὶ ὅλη Μονάς ἢ αὐτή. Μονάς, κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ φύσιν, καὶ ἄναρχος οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῦ τι πρεσβύτερον ἢν γὰρ ἐκεῖνος, καὶ πάντως ἦν Θεός ἄναρχος δέ, ὅτι μὴ ἔκ τινος ἔχει τὸ εἶναι, ἢ ἐξ ἑαυτοῦ. Πιστεύω δέ, ὅτι ὁ Πατὴρ αἰτία ἐστὶν Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος τοῦ μὲν Υἱοῦ, γεννητῶς, τοῦ δὲ Ἁγίου Πνεύματος, ἐκπορευτῶς μηδεμιᾶς διαστάσεως μηδὲ ἀλλοτριώσεως, ἐν τούτοις θεωρουμένης, ἢ μόνον τῆς διαφορᾶς τῶν ὑποστατικῶν ιδιωμάτων ὅτι ὁ μὲν Πατὴρ γεννᾷ τὸν Υἱόν, καὶ προβάλλει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπιγινώσκω, τὸν Πατέρα, Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος λέγω δὲ τὸν Υἱόν. ἀρχὴν ὑπέρχρονον καὶ ἀόριστον οὐχ' ὡς ἀρχὴν τῶν κτισμάτων, οἷον εἰ πρωτόκτιστον ὄντα, ἵνα μὴ παραδεχθῶσι δύο ἀρχαὶ μετὰ τῆς ἀρχῆς δὲ ἐπὶ τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐπεὶ καὶ ἅμα καὶ ὁμοῦ τὸ εἶναι ἔχουσιν ἐκ Πατρὸς, ὃ τε Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὁ μὲν γεννητῶς, τὸ δὲ ἐκπορευτῶς, ὡς εἴρηται. Καὶ οὐθ' ὁ Πατὴρ διήρηται τοῦ Υἱοῦ, οὐθ' ὁ Υἱὸς τοῦ Πνεύματος, οὐτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ ἀλλ' ὅλος ἐστὶν ὁ Πατὴρ ἐν τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ ὅλος ὁ Υἱὸς ἐν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ ὅλον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἡνῶνται γὰρ διηρημένως, καὶ διήρηται ἡνωμένως. Ὁμολογῶ δέ, ὅτι ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος συναΐδιος τῷ Πατρὶ, ὁ ὑπέρχρονος, ὁ ἀπερίληπτος, ὁ ἀπεριόριστος, κάτεισι μέχρι τῆς φύσεως, καὶ παρθενικῶν αἱμάτων τῆς μόνης παναμώμου καὶ καθαρᾶς Παρθένου ἵνα ὅλω τῷ κόσμῳ τὴν σωτηρίαν καὶ χάριν, ἔνεκα τῆς ἰδίας εὐσπλαγχνίας χαρίσῃται καὶ γέγονεν ἢ καθ' ὑπόστασιν τῶν φύσεων ἔνωσις, οὐ ταῖς κατὰ μικρὸν προσθήκας τελειομένου τοῦ βρέφους, οὐδὲ κατὰ φυρμόν, ἢ σύγχυσιν, ἢ ἀνάκρασιν, ἐνωθειῶν τῶν συνεληλυθυῶν φύσεων οὐδὲ ἄνουν καὶ ἄψυχον, κατὰ τὸν θεοστυγῆ καὶ Ἰουδαιόφρονα Νεστόριον οὐδὲ ἄνουν καὶ ἄψυχον, κατὰ τὸν ἄνουν ὄντως Ἀπολλινάριον ἐκεῖνος γὰρ ἐλήρει ἀρκεῖν τὴν Θεότητα, ἀντὶ τοῦ νοός, ἐγὼ δὲ Θεὸν τέλειον αὐτὸν ὁμολογῶ, καὶ τέλειον Ἄνθρωπον τὸν αὐτόν, ὅς ἅμα σὰρξ καὶ ἅμα Θεοῦ Λόγος σὰρξ ἔμψυχος λογικῆ τε καὶ νοερά ψυχῆ, σώζοντά τε πάντα τὰ τῆς αὐτοῦ Θεότητος φυσικὰ αὐχήματα καὶ μετὰ τὴν ἔνωσιν, καὶ μὴ τραπέντα τὰ τῆς Θεότητος αὐτοῦ, ἢ τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τὴν πρὸς τὸν Λόγον ἀκραιφνεστάτην συνάφειαν, φέροντα τὸν αὐτόν μίαν ὑπόστασιν σύνθετον, δύο τὰς φύσεις καὶ ἐνεργείας, σώζουσιν τὰ ἐξ ὧν, καὶ ἐν οἷς ἦν ὁ αὐτὸς εἰς Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔχοντά τε δύο θελήσεις φυσικὰς, οὐ γνωμικὰς. Ἰστέον δέ, ὡς ἔπαθε μὲν, ὡς Θεὸς, λέγω σαρκί Θεότητα παθητήν, ἢ παθοῦσαν σαρκί, οὐδαμῶς. Ἔτι ὁμολογῶ αὐτὸν ἀναλαβεῖν πάντα τὰ ἡμέτερα ἀδιάβλητα πάθη. Τὰ συνόντα τῇ φύσει ἡμῶν δίχα τῆς ἁμαρτίας, οἷον τὴν πείναν, τὴν δίψαν, τὸν κόπον, τὰ δάκρυα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐνεργοῦντα δὲ ἐν αὐτῷ οὐκ ἠναγκασμένως, ὥσπερ καὶ ἐν ἡμῖν, ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως ἀκολουθούσης τῇ θείᾳ αὐτοῦ θελήσει θέλων γὰρ ἐπέπεισε, θέλων

ἔδιψησε, θέλων ἔκοπίασε, θέλων ἀπέθανε. Θνήσκει τοίνυν, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀπεκδεχόμενος θάνατον, ἀπαθοῦς μενούσης τῆς αὐτοῦ Θεότητος αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπέκειτο θανάτῳ, ὁ τὴν ἁμαρτίαν αἴρων τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα πάντα ἡμᾶς ἐξάξη τῆς παμφάγου χειρὸς τοῦ θανάτου, καὶ τῷ οἰκειῷ αὐτοῦ Αἵματι προσάξη τῷ οἰκειῷ Πατρὶ, καὶ σώματι προσβαλὼν ὁ θάνατος ἀνθρωπίνῳ, δυνάμει Θεότητος καταρράσσεται, καὶ ἀνάγονται ἐκεῖθιν αἱ ἀπ' αἰῶνος τῶν δικαίων πεπεδημέναι ψυχαί. Μετὰ δὲ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν τῇ γῆ μετὰ τῶν Μαθητῶν ἐπιφαινόμενος, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς δεξιὰν δὲ τοῦ Πατρὸς λέγω, οὐ τοπικὴν, ἢ περιγραφτὴν ἀλλὰ λέγω δεξιὰν τοῦ Θεοῦ εἶναι, τὴν ἀναρχον καὶ ἐνανθρώπησιν ταύτην ἔσχηκε συμπροσκυνεῖται γὰρ ἡ ἀγία αὐτοῦ Σὰρξ τῇ αὐτοῦ Θεότητι τιμία προσκυνήσει, οὐ προσθήκην δεξαμένης τῆς ἀγίας Τριάδος μὴ γένοιτο! Τριάς γὰρ ἔμεινεν ἡ Τριάς καὶ μετὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ Μονογενοῦς, ἀχωρίστου μεινάσης τῆς ἀγίας αὐτοῦ Σαρκός, καὶ ἔτι μετ' αὐτοῦ μενούσης καὶ εἰς τὸν αἰῶνα μετ' αὐτῆς γὰρ ἐλεύσεται κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, δικαίους τε, καὶ ἁμαρτωλούς καὶ τοῖς μὲν δικαίοις, ἀποδώσων τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, καὶ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀνθ' ὧν ἐνταῦθα ἔκοπίασαν τοῖς δὲ ἁμαρτωλοῖς, αἰώνιον ἀνταμειψόμενος βάσανον, καὶ τὸ τῆς γεέννης ἀτελεύτητον πῦρ οὗ γένοιτο πάντα ἡμᾶς τὴν πείραν ἐκφυγεῖν, καὶ τῶν ἐπηγγελμένων καὶ ἀκηράτων ἐπιτυχεῖν ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ἀμήν.

Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων ἀναρχον μὲν, καὶ ἀγέννητον, καὶ ἀναίτιον ἀρχὴν δὲ φυσικὴν, καὶ αἰτίαν Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος. Πιστεύω καὶ εἰς τὸν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱόν, ἀρρέυστως, καὶ ἀχρόνως ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα, ὁμοούσιον αὐτῷ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Πιστεύω καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ συνδοξαζόμενον, ὡς συναῖδιον, καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ τῆς κτίσεως δημιουργόν. Πιστεύω τὸν ἕνα τῆς αὐτῆς ὑπερουσίου, καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, τὸν μονογενῆ Λόγον, κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, σακρωθῆναι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς Μαρθένου ἐνανθρωπήσαι, τουτέστι τέλειον ἀνθρώπον γενέσθαι, μένοντα Θεόν, καὶ μηδὲν μεταβαλόντα τῆς θείας οὐσίας, διὰ τὴν πρὸς τὴν σάρκα κοινωνίαν, ἢ ἀλλοιώσαντα ἀλλ' ἄνευ τροπῆς προσειληφότα τὸν ἀνθρώπον, ἐν αὐτῷ τὸ πάθος καὶ τὸν σταυρὸν ὑπομεῖναι, παντὸς πάθους, κατὰ τὴν θείαν φύσιν, ἐλεύθερον καὶ ἀναστῆναι τῇ Τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀνεληλυθότα, ἐκ δεξιῶν καθῆσθαι τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς. Πιστεύω καὶ περὶ Θεοῦ, καὶ τῶν Θεῶν παραδόσεις τε καὶ ἐξηγήσεις τῆς μιᾶς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν, Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος

αἰῶνος. Ἐτι δὲ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου μίαν ὑπόστασιν ὁμολογῶ καὶ ἕωα πιστεύω τὸν αὐτόν, καὶ φύσεσι, τὰ ἐν οἷς, καὶ ἐξ ὧν πέφυκε σώζοντα ἀκολουθῶς δὲ καὶ δ'θο θελήματα πρεσβεύω, τῆς ἐκάστης φύσεως τὸ ἴδιον θέλημα, καὶ τὴν ἰδίαν σωζούσης ἐνέργειαν. Προσκυνητὴς εἶμι σχετικῶς, ἀλλ' αὐ λατρευτικῶς τῶν θείων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων, αὐτοῦ τε τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς πανάγνου Θεομήτορος, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ ἐπὶ τὰ πρωτότυπα τὴν πρὸς ταύτας διαβιβάζω τιμὴν τοὺς δὲ ἄλλως, ἢ οὕτω φρονοῦντας, ὡς ἀλλοτρίφρονας ἀποβάλλομαι. Ἀναθεματίζω Ἄρειον, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ σύμφρονας καὶ κοινωνοὺς τῆς αὐτοῦ μανιώδους κακοδοξίας, Μακεδόνιον καὶ τοὺς περὶ αὐτόν, καλῶς ὀνομασθέντας Πνευματομάχους, ὡσαύτως Νεστόριον καὶ τοὺς λοιποὺς αἰρεσιάρχας, καὶ τοὺς τούτον ὁμόφρονας ἀποβάλλομαι, καὶ ἀναθεματίζω. Καὶ τρανῶς ἀνακηρύττω μεγίστη φωνῇ Πᾶσι τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα Ὅλοις τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα. Τὴν δὲ Δέσποιναν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, κυρίως καὶ ἀληθῶς ὁμολογῶ καὶ κηρύττω ὡς τεκοῦσαν σαρκὶ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἥτις γενεὴ μοι βοηθός, σκέπη, καὶ ἀντίληψις πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Ἀμήν.

Ὁ (δεῖνα) ἐλέω Θεοῦ, Ἐψηφισμένος τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως (τῆς δεῖνος), οἰκεία χειρὶ ὑπέταξα.

Καὶ λαμβάνουσι τὸ Εὐαγγέλιον παρ' αὐτοῦ, καὶ τιθέασιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς. Οἱ δὲ Διάκονοι ποιοῦντες μετάνοιαν, προσφέρουσιν αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ πρώτου τῆ τάξει Ἀρχιερέως, λέγοντες τὸ:

1^{ος} Διάκονος: Κέλευσον

2^{ος} Διάκονος: Κελεύσατε

1^{ος} Διάκονος: Κέλευσον Δέσποτα Ἄγιε, τὸν νῦν προσφερόμενόν σοι.

Κατὰ τὴν τάξιν. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς εὐλογῶν αὐτόν, λέγει:

Ἀρχιερεὺς: Ἡ Χάρις τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιοῦ Πνεύματος, διὰ τῆς ἡμῶν ταπεινότητος, προχειρίζεται σε Μητροπολίτην τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως (τῆς δεῖνος).

Οἱ δὲ Ψάλται λέγουσιν «Εἰς πολλὰ ἔτη.»

Καὶ ἀσπάζεται ἀ'θτὸς μὲν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς τοῦτον ἐν τῷ μετώπῳ, καὶ τοῖς ὤμοις ὡσαύτως καὶ οἱ δύο Συλλειτουργοί. Εἶτα πάλιν στρέφεται, καὶ ἴσταται ἐν τῷ Ἀετῷ δύο δὲ τῶν πρώτων Ἱερέων λαμβάνουσιν αὐτόν, καὶ προσφέρουσι τῷ Ἀρχιερεῖ, λέγοντες τό:

Ἀρχιερεὺς: Κελεῦσατε ὡς καὶ οἱ Διάκονοι. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς πάλιν εὐλογῶν αὐτὸν λέγει:

Ἀρχιερεὺς: Ἡ Χάρις τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιοῦ Πνεύματος ἔστω μετὰ σοῦ, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Οἱ Ψάλται «Εἰς πολλὰ ἔτη.»

Καὶ πάλιν ἀσπάζονται αὐτὸν οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, καὶ πρότερον. Εἶτα εἰσέρχεται ἐν τῷ Βήματι καὶ ἐνδύεται ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν στολήν. Ἄρχονται δὲ τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας καὶ αὐτὸς οὐκ ἐξέρχεται ἐν τῇ Εἰσόδῳ. Δίδονται δὲ κηρία πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Ναῶ ἱερωμένοις τε καὶ λαϊκοῖς. Μετὰ δὲ τὸν Τρισάγιον καὶ τὰς φήμας, λαμβάνουσιν αὐτὸν δύο Ἱερεῖς παρ' ἑκατέρου, καὶ ἀγαγόντες αὐτὸν διὰ τοῦ βορείου κλίτους, ἴστανται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ, καὶ κελεύουσιν αὐτόν, λέγοντες τὸ:

1^{ος} Πρεσβύτερος: Κέλευσον

2^{ος} Πρεσβύτερος: Κελεῦσατε

1^{ος} Πρεσβύτερος: Κέλευσον, Δέσποτα ἅγιε.

Φθασάντων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν Ὠραίαν Πύλην, λαμβάνουσιν αὐτόν ἐκ τῶν χειρῶν οἱ συλλειτουργοῦντες τῷ πρώτῳ τῇ τάξει Ἀρχιερεῖ Ἐπίσκοποι, καὶ περιάγουσιν αὐτόν, κυκλοῦντες τὴν ἁγίαν Τράπεζαν τρίς, καὶ ψάλλοντες τὰ συνήθη Τροπάρια, «Ἅγιοι Μάρτυρες, Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός,» καὶ τὸ «Ἡσαΐα χόρευε.» Μετὰ δὲ ταῦτα, ὁ πρῶτος Ἀρχιερεὺς ἄνεισιν εἰς τὴν κρηπίδα τὴν πρὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης καὶ προσάγεται τούτο παρὰ τῶν προειρημένων Ἀρχιερέων ὁ χειροτονεῖσθαι μέλλων ἐκ τοῦ δεξιοῦ μέρους, καὶ κλίνει ἀμφοτέρα τὰ γόνατα, καὶ τίθησι τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης συνηπιοσμένας ἐπ' ἀλλήλας, ἐφ' αἷς καὶ τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐπερείδει μετ' εὐλαβείας. Τοῦ δὲ Ἀρχιερέως ἐπιθέντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ χειροτονεῖσθαι μέλλοντος τὸ τε Ὠμοφόριον, καὶ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἔρχεται ὁ Χαρτοφύλαξ ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους, καὶ δίδωσιν αὐτῷ χάρτην, ἐν ᾧ γέγραπται, εἰ μὲν Πατριάρχης ἐστὶν ὁ Χειροτονῶν, ταῦτα.

Ὁ Ἐψηφισμένος Επίσκοπος: Ψήφω, καὶ δοκιμασία τῶν ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν, καὶ Ἀρχιεπισκόπων, καὶ Ἐπισκόπων.

Εἰ δὲ Μητροπολίτης ταῦτα.

Ὁ Ἐψηφισμένος Μητροπολίτης: Ψήφω καὶ δοκιμασία τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων καὶ τῶν ὀσιωτάτων Πρεσβυτέρων.

Ἀρχιερεὺς: Ἡ θεία Χάρις, ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα, καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, προχειρίζεται (τὸν δεῖνα) τὸν Θεοφιλέστατον Πρεσβύτερον Ἐπίσκοπον τῆς Θεοσώστου Πόλεως (τῆς δε) εὐξώμεθα οὖν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἵνα ἔλθῃ ἐπ’ αὐτὸν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Καὶ ψάλλεται παρατεταμένως καὶ ἴσον τῷ ἀκούεσθαι τὸ «Κύριε, ἐλέησον» (γ’) παρὰ τῶν ἐν τῷ Βήματι καὶ παρὰ τῶν ἐκτός.

Ἐπιδιδόμενον τοίνυν τοῦ τοιοῦτου χάρτου τῷ Ἀρχιερεῖ, καὶ τοῦ Χαρτοφύλακος, ἢ τοῦ Ἀρχιδιακόνου λέγοντος, τὸ «Πρόσχωμεν», ὁ Ἀρχιερεὺς ἀναγινώσκει τὰ γεγραμμένα εἰς ἐπήκοον τῶν παρεστώτων καὶ πάντων φωνούντων, τὸ «Κύριε, ἐλέησον», ὡς προδεδήλωται, ἀναπτύσσει τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ ἐπιτίθησι τῇ κεφαλῇ, καὶ τῷ τραχήλῳ τοῦ χειροτονουμένου, συνεφαπτομένων καὶ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων. Εἶτα ποιῶν Σταυροὺς τρεῖς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἔχων ἐπικειμένην αὐτῷ τὴν χεῖρα τὴν δεξιάν, εὐχεται οὕτω χαμηλοφώνως.

Ἀρχιερεὺς: Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ νομοθετήσας ἡμῖν διὰ τοῦ πανευφήμου σου Ἀποστόλου Παύλου, βαθμῶν καὶ ταγμάτων τάξιν, εἰς τὸ ἐξυπηρετεῖσθαι, καὶ λειτουργεῖν τοῖς σεπτοῖς, καὶ ἀχράντοις σου Μυστηρίοις ἐν τῷ ἁγίῳ σου Θυσιαστηρίῳ, πρῶτον Ἀποστόλους, δεύτερον Προφήτας, τρίτον Διδασκάλους. Αὐτός, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, καὶ τοῦτον τὸν ψηφισθέντα, καὶ ἀξιωθέντα ὑπεισελθεῖν τὸν Εὐαγγελικὸν ζυγόν, καὶ τὴν Ἀρχιερατικὴν ἀξίαν, διὰ τῆς χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ τῶν συμπαρόντων Λειτουργῶν καὶ Συνεπισκόπων, τῇ ἐπιφοιτήσει καὶ δυνάμει, καὶ χάριτι τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, ἐνίσχυσον, ὡς ἐνίσχυσας τοὺς ἁγίους σου Ἀποστόλους, καὶ Προφήτας, ὡς ἔχρισας τοὺς Βασιλεῖς, ὡς ἡγίασας τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ ἀνεπίληπτον αὐτοῦ τὴν Ἀρχιερωσύνην ἀπόδειξον, καὶ πάση σεμνότητι κατακοσμῶν, ἅγιον ἀνάδειξον, εἰς τὸ ἄξιον γενέσθαι, τοῦ αἰτεῖν αὐτὸν τὰ πρὸς σωτηρίαν τοῦ λαοῦ, καὶ ἐπακούειν σε αὐτοῦ. Ὅτι ἡγίασταί σου τὸ ὄνομα καὶ δεδόξασταί σου ἡ Βασιλεία, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ μετὰ τό, «Ἀμήν,» λέγει εἰς τῶν συγχειροτονούντων Ἀρχιερέων λεπτῇ φωνῇ, ὅσον ἀκούειν τοὺς συνόντας Ἀρχιερεῖς, καὶ ἀποκρίνεσθαι, τὰ Διακονικὰ ταῦτα:

Συγχειροτονουμένων Ἀρχιερέων: Ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὑπερ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης, καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν....

Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου....

Ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος), ἱερωσύνης, ἀντιλήψεως, διαμονῆς, εἰρήνης, ὑγείας, καὶ σωτηρίας αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δεῖνος), τοῦ νυνὶ προχειριζομένου Διακόνου, καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὅπως ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς ἡμῶν , ἄσπιλον καὶ ἀμώμητον αὐτῶ τὴν Διακονίαν χαρίσῃται, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τῆς πόλεως, ταύτης, πάσης πόλεως, χώρας...

Καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν χρηζόντων τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τοῦ ὀρθοῦναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως...

Ἄντιλαβοῦ, σωσον, ἐλέησον...

Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης...

Καὶ τούτων λεγομένων, ὁ Ἀρχιερεὺς ἔχων ὡσαύτως τῇ τοῦ χειροτονουμένου κορυφῇ τὴν χεῖρα ἐπικειμένην, εὔχεται οὕτω μυστικῶς:

Ἀρχιερεὺς: Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἀνθρώπου φύσιν τὴν τῆς Θεότητος ὑπενεγκεῖν οὐσίαν, τῇ σῇ οἰκονομία ὁμοιοπαθεῖς διδασκάλους καταστήσας, τὸν σὸν ἐπέχοντα θρόνον, εἰς τὸ ἀναφέρειν σοὶ θυσίαν, καὶ προσφορὰν ὑπὲρ παντὸς τοῦ λαοῦ σου σύ, Χριστέ, καὶ τοῦτον τὸν ἀναδειχθέντα οἰκονόμον τῆς ἀρχιερατικῆς χάριτος, ποιήσον μιμητὴν σοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Ποιμένου, τιθέντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων σου, ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει, παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, φωστῆρα ἐν κόσμῳ ἵνα, καταρτίσας τὰς ψυχὰς τὰς ἐμπιστευθείσας αὐτῶ ἐπὶ τῆς παρουσίας ζωῆς, παραστῇ τῷ Βήματί σου ἀκαταισχύντως, καὶ τὸν μέγαν μισθὸν λάβῃ, ὃν ἠτοίμασας τοῖς ἀθλήσασιν ὑπὲρ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου σου. Σὸν γάρ ἐστι τὸ ἐλεεῖν καὶ σώζειν ἡμᾶς, ὁ Θεὸς καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Μετὰ τὸ «Ἀμήν» αἶρει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπέζης. Εἶτα ἐνδύει τὸν χειροτονηθέντα τὸν Σάκκον, λέγων μεγαλοφώνως «Ἄξιος» Ψάλλει δὲ τοῦτο τρις ὁ ἱερὸς Κληρὸς. Εἶτα ἐπιτίθησι τῷ χειροτονηθέντι τὸ Ὠμοφόριον, λέγων καὶ ἐπὶ τούτῳ μεγαλοφώνως τὸ «Ἄξιος,» καὶ ψάλλει τοῦτο τρις ὁ α' Χορὸς. Εἶθ' οὕτως περιτίθησι τῷ τραχήλῳ τοῦ

χειροτονηθέντος τὸ Ἐγκόλπιον, λέγων μεγαλοφώνως τὸ «Ἄξιος,» καὶ ψάλλει τοῦτο τρις ὁ β' Χορός. Εἶτα τίθησιν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ χειροτονηθέντος τὴν Μίτραν, λέγων τὸ «Ἄξιος,» ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται ψαλλόμενον τρις ὑπὸ τοῦ α' Χοροῦ. Τελευταῖον ἐπιδίδωσι τῷ χειροουνηθέντι τὴν Ράβδον, λέγων:

Χειροτονηθέντος Ἐπίσκοπος: Λάβε τὴν Ράβδον, ἵνα ποιμαίνης τὸ ἐμπιστευθέν, ἔστω αὐτοῖς ὑπὸ σοῦ βακτηρία, καὶ ὑποστηριγμός, τοῖς δὲ ἀπειθέσι, καὶ εὐτραπέλοις, χρῶ αὐτῇ, ράβδῳ ἐπιστυπτικῇ, ράβδῳ παιδεύσεως.

Ἐπιπροστίθησι δὲ ἅμα τῷ ἐπιδοῦναι τὴν Ράβδον τὸ «Ἄξιος» ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται ψαλλόμενον τρις ὑπὸ τοῦ β' Χοροῦ.

Ἐπιδούς δὲ ὁ χειροτονηθεὶς τὴν Ράβδον ἐνὶ τῶν Διακόνων, λαμβάνει τὰ Δικηροτρικήρα καὶ εὐλογεῖ ἀπὸ τοῦ Σολέα τὸν λαόν, τῶν Χορῶν ψαλλόντων τό, «Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα».

Εἶτα τὸν Χειροτονηθέντα ἀσπάζεται ὁ Χειροτονήσας καὶ οἱ λοιποὶ Ἐπίσκοποι καὶ τῆς συνήθους εὐφημίας τελουμένης, ἀνέρχονται εἰς τὸ Σύνθρονον καὶ πρῶτος τῶν ἄλλων τοῦ τιμίου Σώματος, καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μεταλαμβάνει.